

„Zabudnete pri nej dýchať.“

– Wendy Higginsová, autorka *Sweet Evil*,
bestseller podľa *New York Times*

OPPOSITION

Prežijú, len ak
ostanú spolu...

#1 AUTORKA BESTSELLEROV

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

OPPOSITION

PIATA KNIHA
SÉRIE LUX

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: OPPOSITION. A LUX NOVEL.
Book Five. (Entangled Publishing, LLC) preložila Dana Petrigáčová

Translation © 2020 by Dana Petrigáčová
Zodpovedná redaktorka: Jela Krajčovič

Jazyková korektúra: Silvia Palušková a Zuzana Púčeková

Copyright © 2014 by Jennifer L. Armentrout. First published in the United States under title OPPOSITION: A Lux Novel. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

Slovak edition © 2020 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr, s.r.o., Šamorín,
Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Návrh obálky: Keke
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-68-5
EAN 9788089761685

Mená, charaktery, miesta a udalosti, ktoré sú v knihe zobrazené, sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, lokalitami a osobami či už žijúcimi, alebo nežijúcimi, je čisto náhodná a nie je zámerom autora. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme, prenášať v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicky, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovať bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa. Pre informáciu vzhľadom na vedľajšie práva kontaktujte vydavateľa.

Autorka potvrdzuje tieto copyrighty a ochranné známky nasledovných slov spomenutých v tomto románovom diele: TLC, Foodland, Dress Barn, ET, Star Wars, Wrong Turn, Syfy, Mini Hershey, Kit Kats, Starbucks, Nerds, Smarties, Snickers, Skittles, Scary Movie, Scream, Halloween, Tater Tots.

Každému čitateľovi a čitateľke, ktorí kedysi narazili na *Obsidián*, a povedali si: *Mimozemšťania na strednej škole? A prečo, preboha, nie? Už som čítal/a aj čudnejšie knihy.* A napokon sa do Katy, Daemona a ostatných zamilovali tak veľmi ako ja. Toto je pre vás. Ďakujem.

KAPITOLA 1

Katy

Kedysi som mala plán pre prípad, že by nastal koniec sveta. Plánovala som vyliezť na strechu a vypeckovať *It's the End of the World as We Know It (And I Feel Fine)* od R.E.M., ako len ľudské ucho znesie, no v skutočnom živote je máločo také štýlové.

Naozaj sa to dialo – svet, ako sme ho poznali, sa chýlil ku koncu, a nebolo na tom nič príjemné. A už vôbec nie štýlové.

S očami na stopkách som odhrnula tenký biely záves. Vykukla som na verandu aj prázdny dvor a do hustého lesa obkolesujúceho Lucovu chatu skrytú v horách Coeur d'Alene, mestečka v Idaho. Nezmohla som sa ani na slovo.

Dvor bol úplne prázdny. Nebolo vidno iskry ani žiarivé biele svetlo neprenikalo spoza stromov. Vonku nebol nikto. *Nič* tam nebolo. Vtáky neštebotali ani neposkakovali z konára na konár. Po lesných zvieratách ani stopy. Dokonca nebolo ani počuť hmyz. Všade vládlo desivé, mŕtve ticho.

Pohľad som uprela na miesto, kde som naposledy videla Daemona. Hruď sa mi rozochvela búšivou bolesťou. Akoby noc, keď sme zaspali na pohovke, bola vzdialená celé veky,

no v skutočnosti prešlo len štyridsaťosem hodín, odkedy som sa zobudila a Daemon ma vo svojej skutočnej podobe takmer oslepil. Nedokázal to ovládať, hoci aj keby sme boli vedeli, čo to znamená, nič by sa nezmenilo.

Toľkí z jeho druhu, stovky – ak nie tisícky – Luxov prišli na Zem, a Daemon... bol preč, aj so svojou sestrou a bratom, a my sme stále trčali v tejto chate.

Na hrudi sa mi rozhostil tlak, akoby mi niekto zverákom stískal srdce a pľúca. V hlave mi znelo varovanie seržanta Dasher-a. Bola som presvedčená, že on, ako aj všetci v Daedale, len trepali do vetra, no v skutočnosti mali pravdu.

Veľkú pravdu.

Prišli Luxovia, presne ako mi v Daedale tvrdili, pripravovali sa na to, a Daemon... bolesť mi pulzovala po tele a vytláčala mi kyslík z úst. Zavrela som oči. Netušila som, prečo zmizol s nimi, ani prečo som už ho odvtedy nevidela a nepočula o ňom ani o jeho súrodencoch. Hrôza a rozpaky, čo sprevádzali toto zmiznutie, sa rozprestrelí ako temný závoj, čo ma zahaloval na každom kroku a nedal mi spať.

Na ktorú stranu sa Daemon postaví? Raz sa ma na to Dasher spýtal, keď ma držali v Oblasti 51, a dnes som odmietala uveriť, že odpoveď už poznám.

Za posledné dva dni spadli z oblohy ďalší Luxovia. Neustále prichádzali ako nekonečný prúd padajúcich hviezd a potom...

„Nič.“

Otvorila som oči, cez prsty mi preklížol záves a jemne pristál na svojom pôvodnom mieste. „Vypadni z mojej hlavy.“

„Neviem si pomôcť,“ odvetil Archer z pohovky, kde sedel. „Vysieláš svoje myšlienky tak prekliato nahlas, že mám pocit, akoby som si mal odsadnúť do kúta, kolísať sa a opakovať Daemonovo meno ako mantru.“

Na pokožke som pocítila podráždenie, a nech som sa akoľkoľvek snažila tajiť svoje myšlienky, obavy a strach, nemalo

to význam, keďže v dome boli dva pramene. Ich pohotovú schopnosť vidieť druhým do hlavy vie človeku liezť pekne na nervy.

Znova som vykukla spoza závesu a sledovala les. „Po Luxoch stále ani stopy?“

„Nie. Za posledných päť hodín sa neprirútil na Zem ani jeden svetelný lúč.“ Archer znel tak unavene, ako som sa ja cítila. Ani on toho veľa nenaspal. Kým som civela von, on sa sústredil na televízor. Správy po celom svete neustále informovali o „fenoméne“.

„Niektoré spravodajské stanice chcú ľudí presvedčiť, že išlo o masívny meteorický dážď.“

Odfrkla som si.

„Teraz nemá význam čokoľvek skrývať.“ Archer si vyčerpane povzdychol. Niečo na tom bude.

Naša „akcia“ v Las Vegas bola zachytená na videu, ktoré o niekoľko hodín prevalcovalo internet. Deň po totálnom vyhladení Las Vegas stiahli všetky záznamy, ale škoda už bola napáchaná. Od záberov, ktoré nahrála televízna helikoptéra, kým ju Daedalus zostrelil, po ľudí, ktorí si to priamo na mieste točili na mobily. Všetko nasvedčovalo tomu, že pravdu už nie je možné zastaviť. Internet je podivné miesto. Kým niektorí blogovali o tom, že svet sa končí, iní boli tvorivejší. Dokonca už k tomu existoval aj mém... s neskutočne sexi svietiacim mimozemšťanom. Ľudské črty mal také rozmazané, že sa sotva dali rozoznať, no ja som vedela, o koho ide. Keby bol tu a uvidel by to, nadúval by sa ako kohút... no ja som ne- ...

„Prestaň,“ povedal Archer potichu. „Netušíme, akého čerta robí Daemon či hocikto z nich a prečo práve teraz. Vrátia sa.“

Odvrátila som sa od okna, konečne som Archerovi venovala aspoň pohľad. Pieskovohnedé vlasy mal krátko ostrihané až k temenu, typický vojenský zostrih. Bol vysoký, mal široké plecia, vyzeral ako niekto, kto dokáže človeka poslať k zemi, keď ide do tuhého, a mne bolo jasné, že to tak naozaj je.

Archer vedel byť smrtiaco priamočiary.

Keď som ho stretla v Oblasti 51 prvýkrát, pokladala som ho za obyčajného vojaka. Až keď sa tam ocitol aj Daemon, zistili sme, že je to Lucov človek v Daedale, a že je, podobne ako Luc, prameň – dieťa mužského Luxa a zmutovanej ženy.¹

Skrútila som prsty. „To si naozaj myslíš? Vrátia sa?“

Ametystové oči odtrhol od obrazovky a pozrel na mňa. „Ničomu inému teraz veriť nemôžem. Nikto z nás nemôže veriť ničomu inému.“

To teda neznelo veľmi upokojujúco.

„Prepáč,“ odvetil, a hneď som vedela, že sa mi znova hrabe v hlave. Kývol na televízor, kým som sa stihla rozčúliť. „Niečo sa deje. Prečo by sem prišlo toľko Luxov a potom zostali ticho?“

Otázka za milión, fakt.

„Myslím, že je to pomerne jasné,“ ozval sa z chodby hlas. Otočila som sa, keď Luc vošiel do obývačky. Vysoký a chudý, mal hnedé vlasy stiahnuté vzadu na šiji do chvosta. Luc bol od nás mladší, mal asi tak štrnásť alebo pätnásť rokov, ale skôr pripomínal nejakého tínedžerského vodcu mafie a miestami naháňal väčší strach než Archer. „A vieš presne, o čom hovorím,“ dodal s pohľadom upretým na staršieho prameňa.

Keď sa Archer a Luc na seba prenikavo zadívali, ani jeden nechcel sklopiť zrak. Za posledné dva dni som si to u nich všimla viackrát. Sedela som na operadle kresla pri okne. „Zasväťíte aj mňa?“

Luc mal v peknej tvári niečo chlapčenské, akoby stále detské črty. No v ametystových očiach mal múdrosť ako skúsený dospelý.

Oprel sa o zárubňu a prekrížil si ruky. „Plánujú. Tvoria stratégiu. Čakajú.“

Neveštilo to nič dobré, ale nebola som prekvapená. Medzi spánky sa mi nahrnula bolesť. Archer sa bez slova vrátil k zízaniu na televízor.

---

¹ Prameň sa v angličtine nazýva „Origin“.

„Prečo by sem inak chodili?“ pokračoval Luc a sklonil hlavu, pohľad nespúšťal zo závesu na okne vedľa mňa. „Som si istý, že nám neprišli potriať pravicom a zdvorilostne sa vybozkávať na líca. Sú tu z nejakého dôvodu, a to nie je dobré.“

„V Daedale si mysleli, že nás plánujú napadnúť.“ Archer sa oprel a ruky si položil na kolená. „Celý program prameňov bol odpoveďou na túto obavu. Veď predsa Luxovia už zatočili s inými inteligentnými formami života. Ale prečo teraz?“

Mykla som sa a počúvala si spánky. Neverila som doktorovi Rothovi, keď mi hovoril, že Luxovia boli pravou príčinou vojny medzi nimi a Arumami – vojny, ktorá zničila obe ich planéty. Bola som na sto percent presvedčená, že seržant Dasher a Nancy Husherová, tá suka na čele Daedalu, sú šialení.

Mýlila som sa.

Aj Daemon.

Luc zvrátil obočie, odkašľal si a z úst mu unikol aj smiech. „Ach, neviem, možno to nejako súvisí s verejným predstavením, ktoré sme predviedli vo Vegas. Vieme, že tam boli nastrečené Luxovia, ktorým na ľuďoch až tak nezáleží. Nie je mi celkom jasné, ako komunikovali s Luxami mimo tejto planéty. Ale záleží na tom teraz? Je to výborná príležitosť objaviť sa na scéne.“

Zaostřila som. „Ty si povedal, že je to skvelý nápad.“

„Ja si o veľa veciach myslím, že sú skvelý nápad. Povedzme jadrové zbrane, malinovka bez kalórií a modré džínsové vesty,“ odvetil. „Ale to neznamená, že by sme na ľudí mali hádzať atómovky, alebo že diétne nápoje dobre chutia, alebo že by som teraz mal utekať do najbližšieho Walmartu a kúpiť si džínsovú vestu. Ľudia, nemali by ste ma počúvať.“

Prekrútila som očami tak razantne, že mi skoro vypadli z jamiiek. „Nuž, čo iné sme mali robiť? Ak by sa Daemon a ostatní neukázali, chytili by nás.“

Ani jeden z tých dvoch neodpovedal, ale vo vzduchu medzi nami viseli nevyslovené otázky. Keby nás boli chytili, boli by

sme v totálnej riti a čo ja viem, čo všetko ešte, ale Paris, Ash a Andrew by pravdepodobne boli nažive. Ako aj nevinní ľudia, ktorí prišli o život, keď všetko začalo ísť z kopca.

Ostali len oči pre plač. Čas sa dá zastaviť na krátke okamihy, ale nikto sa nevie vrátiť a urobiť veci inak. Čo sa stalo, stalo sa a Daemon sa rozhodol takto nás všetkých ochrániť. Nemohla by som sa pozrieť do zrkadla, keby som vinu zhadzovala naňho.

„Vyzeráš vyčerpane,“ podotkol Archer, a mne chvíľu trvalo, kým mi docvaklo, že to hovorí mne.

Luc na mňa pozrel znepokojujúcim pohľadom. „Vlastne vyzeráš dosť rozbito.“

Fíha. Dík.

Archer ho ignoroval. „Asi by si si mala skúsiť pospať. Len na chvíľu. Dáme ti vedieť, ak sa niečo bude diať.“

„Nie.“ Pokrútila som hlavou pre prípad, že by môj verbálny prejav nestačil. „Je mi fajn.“ V skutočnosti to nemohlo byť ďalej od pravdy. Veľa nechýbalo, aby som sa schúlila v najtmavšom kúte izby a začala sa kolísať dopredu a dozadu. No nesmela som sa zložiť a nemohla som ani spať. Nie ak Daemon bol *niekde vonku a celý svet bol na pokraji... došľaka, menil sa na dystópiu, ako v románoch, ktoré som kedysi čítala.*

Povzdych. Knihy. Chýbali mi.

Archer sa zamračil a jeho príťažlivá tvár tak nabrala trochu desivý výraz, no kým mi stihol preniknúť do myšlienok, Luc odsunul dvere a povedal: „Myslím, že skôr potrebuje babskú debatu s Beth.“

Prekvapene som pozrela na schodisko v hale vedúcej do izby. Keď som ju skontrolovala naposledy, spala. Zdalo sa, že Beth nič iné nedokáže. Skoro som jej závidela, že dokáže pri tom všetkom vôbec oko zažmúriť.

„Prečo?“ zaujímala som sa. „Je už hore?“

Luc pomaly kráčal do obývačky. „Myslím, že vy dve by ste si mali dopriať babský rozhovor.“

Plecia mi poklesli a povzdychla som si. „Luc, naozaj si nemyslím, že teraz je správny čas na dievčenské tajomstvá.“

„Určite?“ hodil sa na pohovku vedľa Archera a nohy si vložil na konferenčný stolík. „A čo robíš okrem zízania von oknom a snahy vytratiť sa nám, aby si mohla ísť do lesa pohľadať Daemona, kde ťa najskôr zožerie puma?“

Prebudil sa vo mne hnev a prehodila som si dlhý chvost cez plece. „V prvom rade, nezožrala by ma puma. Po druhé, radšej by som robila čokoľvek iné, než sedela na zadku.“

Archer si povzdychol.

No Luc sa na mňa prenikavo usmial. „Znova sa ideme o tom baviť?“ Úchytkom pozrel na Archerovu kamennú tvár. „Lebo rád sledujem vaše výmeny názorov. Ako keď sa vadia rodičia. Mám pocit, že by som mal ísť do svojej izby alebo čo, nech je to ešte autentickéjšie. Možno ešte tresnúť dverami alebo...“

„Drž hubu, Luc,“ zahundral Archer a potom pohľad sústredil na mňa. „Toto sme tu už mali neraz, viac než sa mi vôbec chce priznať. Ísť po nich nie je múdre. Bude ich priveľa, a navyše, nevieme, či...“

„Daemon k nim nepatrí!“ S výkrikom som vyskočila na nohy a sťažka dýchala. „Nepridal sa k nim. Ani Dee a Dawson. Nevie, čo sa deje.“ Hlas sa mi zlomil a v hrdle sa mi zasekla hrča. „Neurobili by to. On by to neurobil.“

Archer sa nahol vpred, oči mu žiarili. „To nemôžeš vedieť. Nikto z nás.“

„Povedal si, že sa vrátia!“ reagovala som bleskovo.

Neodpovedal, pohľad opäť presmeroval na televízor, a vtedy som si uvedomila to, čo som kdesi v hĺbke duše vedela. Archer nečakal, že sa Daemon či jeho súrodenci vrátia.

Stisla som pery, pokrútila som hlavou tak prudko, že vlasy v chvoste sa mi premenili na bič. Otočila som sa s pohľadom upretým na dvere, kým sme opäť nezopakovali rovnakú pesničku.

„Kam ideš?“ opýtal sa Archer.

Odolala som pokušeniu ukázať mu prostredník. „Na babskú debatu s Beth, ako inak.“

„Dobrý nápad,“ skonštatoval Luc.

Nevšíjala som si ho, len som zabočila k schodom a vybrala sa hore. Nechcela som len tak sedieť a nič nerobiť. Išlo ma rozdrapiť zakaždým, keď som otvorila vchodové dvere a Luc s Archerom ma zastavili. No najviac mi prekážalo, že ma dokázali zastaviť.

Možno som hybrid, zmutovaný neobyčajne božským Luxom, ale oni boli pramene. Keby k tomu prišlo, mohli mi odtiaľto nakopať zadok tak, že by som sa zastavila až v Kalifornii.

Hore vládlo ticho a tma a nepáčilo sa mi tam. Ani som nevedela prečo, no zakaždým, keď som sem prišla a kráčala dlhou, úzkou halou, telom mi prebehol mráz.

Beth a Dawson obsadili poslednú spálňu vpravo hneď v prvú noc, čo sme sem dorazili. Práve v nej sa Beth zabarikádovala odkedy... odkedy zmizol. Až tak som ju nepoznala, no vedela som, že si počas pobytu v Daedale prežila svoje, a neverila som, že patrí k najstabilnejším hybridom. Jej chyba to však nebola. Nerada som to priznávala, ale občas ma celkom desila.

Zastala som pred dverami a pre istotu som zaklopala. Nechcela som do izby len tak vtrhnúť.

„Áno?“ ozval sa tenký, slabý hlas.

Otvorila som dvere a strhla som sa. Beth znela príšerne, a keď som ju zazrela, vyzerala rovnako zle. Sedela na posteli, opretá o jej čelo s horou prikrývok okolo seba. Pod očami mala tmavé kruhy. Bledé, strhané črty tváre mala ostré, vlasy neumyté, zmotané, hotová pohroma. Snažila som sa nedýchať veľmi zhlboka, lebo v izbe bolo cítiť zvratky a pot.

Zastala som pri posteli úplne šokovaná: „Si chorá?“

Jej nesústredený pohľad prešiel zo mňa na dvere kúpeľne patriacej k tejto spálni. My, hybridí, predsa nebyvame chorí. Určite nie na bežnú nádchu ani na najnebezpečnejšiu formu rakoviny. Sme imúnni voči všetkým známym chorobám, po-

dobne ako Luxovia, ale Beth? Nuž, evidentne nemala svoj deň.

V žalúdku som pocítila ťaživý nepokoj, z ktorého mi tuhlo svalstvo. „Beth?“

Vodnaté oči napokon obrátila ku mne. „Dawson sa už vrátil?“

Zovrelo mi srdce, bolesť v hrudi silnela. Tí dvaja si toho toľko prežili, viac než ja a Daemon, a toto... bože, bolo to také nespravodlivé. „Nie, ešte sa ne... ale čo ty? Vyzeráš nezdravo.“

Chudou, kriedovobielou rukou sa chytila za hrdlo a sťažka prehltla. „Necítim sa veľmi dobre.“

Nevedela som, čo presne to znamená a bála som sa to zisťovať. „Čo sa deje?“

Dvihla jedno plece a zdalo sa, že ju to stojí ohromné úsilie. „Neboj sa,“ odvetila tichým hlasom a hrala sa s okrajom prikrývky. „Nič hrozné. Bude mi lepšie, keď sa Dawson vráti.“ Pohľad jej znova zablúdil inam, keď pustila prikrývku a siahla si na brucho, ktoré ňou mala zakryté, vzápätí povedala: „Obom nám bude lepšie, keď sa Dawson vráti.“

„Ako...?“ nechápavo som vpleštila oči. Padla mi sánka a s otvorenými ústami som na ňu zívala.

Civela som jej na ruku a s rastúcou hrôzou som sledovala, ako si pomaly, plynulými krúživými pohybmi hladí brucho.

Ach, nie, doparoma s tým.

Vykročila som vpred, ale zarazila som sa. „Beth, ty si... tehotná?“

Oprela sa hlavou o stenu a zavrela oči. „Mali sme si dávať väčší pozor.“

Nohy mi zrazu oťaželi. Spánok. Vyčerpanie. Teraz dávalo všetko zmysel. Beth bola tehotná, no najprv som ako úplná ťava nechápala ako. Potom sa ozval sedliacky rozum a mala som chuť zrevať: *Kde ste nechali kondómy?* No to bolo na dlhšiu debatu.

Spomenula som si na Micaha, chlapčeka, ktorý nám pomohol ujsť z Daedalu. Micah, útle chlapča, čo vedelo vykrútiť krk a rozvariť mozog jedinou myšlienkou.

Šialené mimozemské deti a ona také práve čaká? Jedno z tých desivých detí – desivých, nebezpečných a totálne smrtiacich? Dobre, Archer a Luc boli asi kedysi tiež takými desivými deťmi, ale to nič neznamenalo, lebo najnovšia verzia prameňov, ktorú Daedalus vyvinul, bola úplne iná než tá, z ktorej pochádzajú Luc a Archer.

A už oni boli riadne desiví.

„Dívaš sa na mňa, akoby si bola nešťastná,“ povedala jemným hlasom.

Donútila som sa k úsmevu, hoci som vedela, že asi vyzerám ako šialenec. „Nie, len som prekvapená.“

Na perách sa jej objavil mdlý úsmev. „Hej, aj my sme boli. Dost' zlé načasovanie, však?“

Ha. Slabé slovo, len čo je pravda.

Ako som ju sledovala, úsmev jej z pier postupne vymizol. Nemala som ani potuchy, čo jej povedať. Zablahoželať? Z nejakého dôvodu sa mi to nevidelo vhodné, no nebolo ani správne to neurobiť. Vedeli o prameňoch, o deťoch, ktoré mal Daedalus?

A bude ich dieťa ako Micah?

Panebože, vážne? Nemali sme akurát dost' problémov? Zovrela mi hrud' a mala som pocit, že dostávam záchvat paniky. „Ako... v ktorom si mesiaci?“

„V treťom,“ odvetila a sťažka preglgla.

Musela som si sadnúť.

Dočerta, zišiel by sa mi niekto dospelý.

Prepadla ma predstava špinavých plienok a zúrivých, červených tváričiek. Príde len jedno dieťa či tri? Na to som nikdy pri prameňoch nepomyslela, Luxovia sa vždy rodili po troch.

Ach, nebesá, *tri bábätká?*

Znova sa nám s Beth stretli pohľady, a z niečoho v jej očiach ma striaslo. Nahla sa ku mne s rukami stále na bruchu. „Nevrátia sa rovnakí, všakže?“

„Čo?“

„Oni,“ pokračovala. „Dawson, Daemon a Dee. Keď sa vrátia, už nebudú ako predtým, však?“

Asi o polhodinu som omráčená kráčala dole schodmi. Chalani boli tam, kde som ich nechala, sedeli na pohovke a sledovali správy. Keď som vošla do izby, Luc mi venoval pohľad a Archer vyzeral, akoby mu niekto strčil palicu na veľmi nepohodlné miesto.

„Vy ste o Beth vedeli?“ Keď na mňa len tupo zízali, mala som chuť im jednu vraziť. „A nikto sa neunúval mi to oznámiť?“

Archer mykol plecom. „Dúfali sme, že sa to vyrieši nejak samo.“

„Ja asi zle počujem.“ Samo? Akože čakať mimozemské hybridné dieťa je len taká dočasná záležitosť, a čo ja viem, len tak samo od seba odíde? Hodila som sa na stoličku, tvár som si vložila do dlaní. Čo bude ďalej? Vážne. „Bude mať dieťa.“

„To sa väčšinou stáva, keď máš nechránený sex,“ utrúsil Luc. „Ale som rád, že ste si vy dve pokecali, lebo ja som fakt nechcel byť poslom tejto novinky.“

„Bude mať jedno z tých strašidelných detí,“ prstami som si prechádzala po čele. „Porodí *dieťa a Dawson tu ani nie je a celý svet ide do...*“

„Ešte je len v treťom mesiaci,“ odkašľal si Archer. „Nerobme paniku.“

„Paniku?“ zašepkala som. Bolesť hlavy sa mi zhoršovala. „Potrebuje určité veci, ako, čo ja viem, lekára, aby ju vyšetril, či je všetko v poriadku. Mala by brať prenatálne vitamíny, jedlo a asi aj slané krekry a kyslé uhorky a–“

„A všetko jej to môžeme zohnať,“ doplnil Archer a ja som dvihla hlavu. „Všetko okrem lekára. Ak jej niekto vezme krv, nuž, bude to tak trochu problém, najmä teraz.“

Civela som naňho. „Počkať. Moja mama...“

„Nie,“ vyšľahol na mňa Luc. „Nemôžeš sa ozvať mame.“

Stuhla som. „Mohla by nám pomôcť. Aspoň nám všeobecne poradiť, ako sa o Beth starať.“ Hneď ako som dostala ten nápad, chytila som sa ho. Bola som k sebe celkom úprimná. Jedným z dôvodov, prečo som sa preň tak nadchla, bolo, že som sa s ňou chcela rozprávať. *Potrebovala som s ňou hovoriť.*

„My predsa vieme, čo Beth potrebuje, jedine, že by tvoja mama vedela niečo o tom, ako sa starať o tehotných hybridov, inak nám nemá veľmi čo povedať, čo by sme sa nedozvedeli z googlu.“ Luc si zložil nohy z konferenčného stolíka a dopadli mu na zem. „A kontaktovať tvoju mamu by bolo veľmi riskantné. Možno odpočúvajú telefón. Bolo by to priveľmi nebezpečné pre nás, ale aj pre ňu.“

„Naozaj si myslíš, že Daedalus teraz trápime my?“

„Chceš to riskovať?“ opýtal sa Archer, pohľady sa nám stretli. „Naozaj nás chceš všetkých ohroziť, vrátane Beth, iba preto, že veríš, že majú plné ruky práce? Chceš to urobiť svojej mame?“

Ústa sa mi pri pohľade naňho skrivilili, moje odhodlanie splŕslo ako vyfúknutý balón. Nie, nie. To som nechcela riskovať. Neurobila by som to nám ani svojej mame. V očiach ma pálili slzy, sťažka som sa nadýchla.

„Pracujem na niečom, čo dúfam, vyrieši problém s Nancy,“ oznámil Luc, no jediné, na čom som ho videla pracovať, bolo umenie sedenia na zadku.

„Dobre,“ povedala som zachrípnutým hlasom, kiezby ma prestala bolieť hlava a prestala do mňa zabárat pazúry trpká panika. Musela som sa držať, ale kapitulácia bola čoraz lákavejšia. „Musíme zohnať pre Beth všetko, čo bude potrebovať.“

Archer prikývol. „Hej.“

O menej než hodinu mi Luc podal zoznam vecí, čo našiel na internete. Z celej tej záležitosti som sa cítila ako v nejakom zvrátenom tínedžerskom seriáli.

Mala som chuť sa smiať, keď som si poskladaný papier vložila do zadného vrečka. No potom by ma smiech asi prešiel.

Luc ostal s Beth pre prípad, že by... nuž, že by sa stalo niečo horšie a ja som išla s Archerom. Hlavne preto, že som privítala možnosť dostať sa z chaty von. Aspoň som mala pocit, že niečo robím, a možno mi cestou do mesta napadne, kam sa vyparil Daemon s rodinou.

Vlasy som si schovala pod šiltovku, ktorá mi zakrývala väčšinu tváre, takže sotva ma mohol niekto spoznať. Netušila som, či by sa to niekomu podarilo, ale nechcela som zbytočne riskovať.

Bolo neskoré popoludnie a vzduch vonku bol chladný, takže som bola rada, že mám na sebe Daemonovu hrubú mikinu. Vzduchom sa niesla opojná borovicová vôňa, a keď som sa jej zhlboka nadýchla, pocítila som korenie a nespútanú prírodu.

Chvela sa mi spodná pera, keď som si sadla na miesto spolujazdca a trasúcimi sa rukami si zapínala pás. Archer na mňa na okamih pozrel a ja som sa prinútila nemyslieť na Daemona, ani na nič, s čím som sa nechcela deliť s Archerom, čo momentálne bolo skoro všetko.

Tak som myslela na líšky tancujúce brušné tance v sukniach z trávy. Archer si odľúkol. „Si divná.“

„A ty si drzý.“ Nahla som sa dopredu a vykukla z okna, keď sme vychádzali po príjazdovej ceste. Márne som sa snažila uvidieť niečo medzi stromami.

„Hovoril som ti. Niekedy je ťažké nepočúvať.“ Zastavil na konci štrkovitej cestičky, obzrel sa na obe strany a vyrazili sme. „Ver mi, sú chvíle, keď si želám, aby som ľuďom nevidel do hlavy.“

„Predpokladám, že posledné dva dni, keď si so mnou trčal v jednom dome, k nim patrili.“

„Pravdu? Nebola si taká hrozná.“ Pozrel na mňa a nadvihol obočie. „Celkom si sa držala.“

Najskôr som nevedela, ako reagovať, lebo od príchodu ostatných Luxov som mala pocit, že sa každú chvíľu zrútim. Dokonca som si ani nebola istá, čo presne ma drží pokope. Ešte pred rokom by som šalela a len by sa tak za mnou zaprášilo. Lenže ja som už nebola dievča, čo zaklopalo na Daemonove dvere.

Už ním asi nikdy nebudem, najmä keď som mala za sebou Daedalus. Veci, ktoré som tam za posledné mesiace zažila a ktorými som sa teraz nemohla zaoberať, no aj čas strávený s Daemonom, ma posilnili. Alebo som tomu aspoň chcela veriť.

„Musím sa držať,“ povedala som napokon, ruky som si zložila okolo seba a civela na borovice. Ohromne rýchlo sme míňali ihličnaté konáre splývajúce do jednej machule. „Lebo viem, že Daemon sa nevzdával, keď... keď som bola preč ja. Tak sa nemôžem ani ja.“

„Ale...“

„Robíš si starosti o Dee?“ prerušila som ho a strhla naňho celú pozornosť.

Myklo mu sánkou, no neodpovedal, a keď sme v tichosti smerovali do najväčšieho mesta v Idaho, nemohla som sa zbaviť myšlienky, že by som mala robiť niečo iné... že by som mala urobiť to, čo pre mňa spravil Daemon.

Prišiel pre mňa, keď ma vzali.

„Toto je iné,“ povedal Archer a prerušil prúd mojich myšlienok, keď sme zabočili k najbližšiemu supermarketu. „On vedel, do čoho ide. Ty nie.“

„Myslíš?“ spýtala som sa, keď hľadal parkovanie čo najbližšie ku vchodu. „Možno mal istú predstavu, ale nemyslím si, že to skutočne vedel, no aj tak to urobil. Bol odvážny.“

Archer sa na mňa zadíval a vybral kľúče zo zapalovania. „Aj ty si odvážna, ale nie hlúpa. Aspoň dúfam, že sa aj naďalej budeš správať rozumne.“ Otvoril dvere. „Drž sa pri mne.“

Uškrnula som sa naňho a vystúpila z auta. Parkovisko bolo dosť plné a zaujímalo ma, či sa všetci zásobovali pred nadchádzajúcou apokalypsou. V správach ukazovali, že po páde „meteoritov“ vypukli nepokoje v mnohých veľkých mestách. Miestna polícia a armáda ich uzavreli, no tvorcovia televízneho programu *Chystáme sa na deň posledného súdu* vedeli, čo robia. Zdalo sa, že mestečka Coeur d'Alene sa aktuálne dianie vôbec nedotklo, hoci v neďalekých lesoch pristáli hordy Luxov.

V obchode sa motalo veľa ľudí, nákupné košíky na prasknutie naplnené konzervami a balenou vodou. Snažila som sa dívať do zeme, keď som vyberala náš nákupný zoznam a Archer vzal košík, no aj tak som si všimla, že nikto nekupuje toaletný papier.

Ten by som si vzala ako prvý, keby som očakávala koniec sveta.

Tlačila som sa k Archerovi, keď sme smerovali k oddeleniu drogérie a pohľad mi zablúdil k nekonečným radom hnedých fliaš so žltými uzávermi.

S povzdychom som pozrela na zoznam. „Nemôžu tie sprostosti byť v abecednom poradí?“

„To by bolo príliš jednoduché.“ Rukou mi zakryl výhľad, keď dvíhal jednu z fliaš. „Železo je na zozname, však?“

„Hej.“ Prsty sa mi vznášali nad kyselinou listovou, ktorú som vzala, hoci som nemala ani poňatia, čo to, dočerta, vlastne je, ani aké má účinky.

Archer sa zohol. „A odpoveď na tvoju predchádzajúcu otázku je áno.“

„Hm?“

Pozrel na mňa spoza dlhých mihalníc. „Pýtala si sa, či si robím starosti o Dee. Tak áno, robím.“

Mimovoľne som stisla hrdlo fľaše a zatajila dych. „Páči sa ti, však?“

„Áno.“ Venoval pozornosť extra veľkým baleniam vitamínov pre tehotné. „Napriek tomu, že jej brat je Daemon.“